

LA C-14, LES BICIS I EL PARTIDISME

Quan vam entrar al consistori com a grup a l'oposició, ningú parlava de la C-14 al seu pas pels instituts, i les nombroses reivindicacions de la comunitat educativa havien estat pràcticament oblidades. Des de la primera comissió d'urbanisme les regidores de la CUP hem defensat la necessitat de posar remei a aquesta situació, com a mínim de manera provisional, fins que no es puguin realitzar els arranjaments definitius de la C-14, que suposarien la construcció d'una variant per desviar el trànsit fora del centre de la ciutat. Aquests canvis haurien d'anar necessàriament acompanyats d'una reestructuració del carril bici, que permetés als nois i noies anar en bicicleta als instituts de manera segura.

Hem de dir que la disposició del senyor regidor d'urbanisme ha estat sempre oberta i dialogant, i que en tot moment s'ha mostrat disposat a encarar el tema juntament amb nosaltres i amb els afectats. Si bé és veritat que hem estat força insistents, mai hi ha hagut cap actitud incorrecta ni excloent per la nostra part, ans al contrari: sempre n'hem parlat obertament en les comissions amb tots els grups i mai de manera bilateral en cap despatx, ni tampoc hem utilitzat aquest tema de cap manera com a estratègia de desgast. Contràriament, hem reconegut de manera pública en el ple que l'equip de govern està posant fil a l'agulla en aquesta qüestió, i simplement hem demanat que s'expliquin els projectes que l'equip de govern es plantegi dur a terme, per tal que els diferents grups polítics i entitats afectades puguem fer les nostres aportacions. Hem de dir, a més, que hem estat l'únic grup que ha insistit en aquest tema i n'ha volgut fer un seguiment d'aprop.

A què treu cap, doncs, el prec del grup d'ERC a l'últim ple de buscar la unitat dels grups del consistori per solucionar el tema de la C-14? Resulta que la nostra proposta era tan interessant que valia la pena apropiarse-la i defensar-la públicament al ple i als mitjans, mentre que en la intimitat de les comissions no en deien ni una paraula. Manca d'idees? I la picada d'ullet de la senyora alcaldessa, que va insinuar que allò sí que era una proposta de treball, i no el que nosaltres havíem estat fent tot aquest temps? Voluntat de desgastar la CUP?

Però nosaltres no caurem en la trampa del partidisme, i continuarem actuant com fins ara: com a principal grup de l'oposició, fiscalitzant l'acció de l'equip de govern, maldant per desenvolupar el nostre programa, i sempre en favor del bé comú i amb la voluntat que la veu d'aquells qui mai ens hem sentit representats al consistori fos també present en els plens i les comissions. En aquest sentit, estem molt satisfets de la nostra feina, que podem dir que ha posat en l'agenda política de l'Ajuntament alguns temes que havien quedat al calaix o estaven encara per abordar, apart de la seguretat viària de la C-14 i l'arranjament del carril bici, també el control públic de la gestió de la piscina coberta, la reformulació participativa del reglament de participació ciutadana, l'arranjament de la zona dels horts del riu Ondara, la necessitat d'abastir la plantilla per fer front a les necessitats socials i educatives del nostre municipi, la creació d'una taula municipal d'habitatge pels casos d'emergència habitacional i pobresa energètica, la remunicipalització dels serveis públics, etc.

En fi, la política pot ser l'art de la confrontació, però això no exclou l'honestedat, la capacitat de reconèixer el dret de l'altre a discrepar i encara més enllà: entendre la necessitat que hi hagi algú altre que discrepi. La inèrcia de la classe política tradicional targarina està molt lluny d'aquesta mentalitat, no vol una oposició que fiscalitzi la feina de l'equip de govern, sinó que prefereix una oposició còmoda, de portes enfora, de petits matisos i autofelicitations, i no està acostumada a haver de tractar de tu a tu amb les veus dels targarins de segona, amb aquells que proposen coses que no els agraden perquè qüestionen el seu model de ciutat i de govern.

Montserrat Garcia Castelló
Regidora de la CUP de Tàrrrega

Article publicat a la revista *Nova Tàrrrega*, 10 de març de 2016